

Beugrott a mélyvízbe Oberfrank Pál, a Veszprémi Petőfi Színház jelenlegi igazgatója, aki színészként eddig többnyire prózai szerepekben mutatkozott meg. Most operát rendez Bán Teodóra, a Szabad Tér Színház igazgatója és Ókovács Szilveszter, a Magyar Állami Operaház főigazgatója megbízásából. Bizet Carmenja ősztől beköltözik az Erkel Színházba, de „előbemutatója”, ahogy a rendező fogalmaz, a Margitszigeten lesz, ráadásul a címszerepben neves vendégművésszel, az izraeli születésű Rinat Shahammal.

– Családi hagyományok vezették az operaszínpad irányába?

– Nyilvánvalóan az otthoni tradíciók is közrejátszottak, mindenekelőtt nagybátyám, Oberfrank Géza karmester hatása, aki korábban a Szegedi Nemzeti Színház és a Magyar Állami Operaház főzeneigazgatójaként is dolgozott, de testvérem, Oberfrank Péter szintén karmester meg zongoraművész, és az ütőtanszakot is elvégezte a főiskolán. Konkrétan a Zeneakadémiára, annak egyik osztályvizsgájára vezethető vissza mostani megbízatásom is. Akkor éppen nem volt tenor, aki a Carmenben Don Josét énekelhette volna, és engem kértek fel a „beugrásra”. Erre elmondásuk szerint azért került sor, mert emlékeztek Tony-alakításomra a West side story-ban. Az volt a koncepció, hogy mivel a történetben Don José alakja is elkülönül valamelyest a librettó más résztvevőitől, érdekes lesz, ha a színházi élet másik területéről érkezik valaki az opera világába. Többen látták akkor ezt az előadást, amely a Thália műsorán is szerepelt, és Ókovács Szilveszter fejében megragadt. Most, amikor szóba került, hogy Carment kéne rendezni, felvetődött a nevem, én pedig örömmel tettem eleget a felkérésnek.

– Prózai előélete miatt mennyire kellett ráhangolódnia az operaműfajra? Ha jól emlékszem, abban az Almási-Tóth András rendezte hajdani Carmenben Don Joséként félig énekelve, félig prózában adta elő a Virágáriát.

– Ez természetesen hagyományos operaelőadás lesz, amelyet a zene határoz meg. Most, a próbák alatt éppen szokom az itteni metódust, amely hasonló ugyan a prózai színházhoz, de egy kicsit különbözik is. Figyelnem kell rá például, hogy az énekesek mindig szemben legyenek a karmesterrel, figyelhessenek rá, és olyan testhelyzetet kérjek tőlük, amelyben a hangjuk a lehető legjobban tud érvényesülni. Erre ügyelnem kell, mert mindig szituációt akarok teremteni a színpadon. Ennél a nagyprodukciónál a fények, a hangok szerepére is másként kell figyelemmel lenni. A munka koncentráltóságát tovább fokozza, hogy nagyon rövid a felkészülési idő, sok produkció készül az Operaházban, és különböző nyári programok fedik le a próbaidőt.

– Mennyiben lesz más ez a Carmen-előadás, mint a korábbiak?

– Alapvetően abban, hogy nagy üres térben képzelem el az egész operát. Székely László díszlettervezőnek köszönhetően egy tükrös falakkal körülvett területen kell a jeleneteket megteremteni. Pilinyi Márta jelmeztervező mai ruhákba öltözteti a szereplőket, és magam is a mi korunkba próbálom behelyezni a librettó szerint az 1820-as években Sevillában játszódó történetet. Szándékom, hogy az eset ismerős legyen a mai nézőnek, még a fiatalabb generációnak is, itt és most, Magyarországon. Nem poros legenda a Bizet-operáé. Mindegyikünkben ott lakozik Don José, Michaela, vagy akár Carmen is, egyetlen emberben tudnak e jellemeik ötvöződni. A nőkben ott rejtezik a csábító, a szenvedélyes díva, a szabadságvágyó személyiség az anyai ösztönökkel egyetemben, melynek következtében férjre, gyerekekre, nyugodt otthonra vágynak. A férfiakban is él a vágy a harmóniára, egyfajta polgári mindennapokra, a családi életre, de epekedünk az iránt is, hogy találkozzunk az igazi nagy szerelemmel, amely elsodor bennünket. Talán az életben csak egyszer adódik ez meg, de hatása örökre szóló. A Carmen története persze végletes, ám az opera archetípusai magukban hordozzák annak üzenetét, hogy amikor két ember összecsap, héjanász zajlik, a következménye pedig alig elviselhető fájdalom. Magunkra ismerhetünk általa.

Fotó: Pereszlényi Erika